

TAYLOR JENKINS REID

uniți pe vecie

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Lindei Morris

*(pentru că a avut răbdarea să citească povestirile polițiste ale
unei fete de doisprezece ani)*

Și lui Alex Reid

(un bărbat de care ar merita să se îndrăgostească toată lumea)

„În fiecare dimineață, atunci când mă trezesc, pentru o fracțiune de secundă uit că ai plecat și întind mâna după tine. Și dau de partea rece a patului. Ochii îmi poposesc pe fotografia noastră de la Paris pusă pe noptieră și mă simt fericit că, deși pentru scurt timp, te-am iubit și tu m-ai iubit pe mine.”

— CRAIGLIST POSTING, CHICAGO, 2009

PARTEA ÎNTÂI

— Te-ai hotărât dacă vrei să-ți schimbi numele? mă întrebă Ben.

E așezat în capătul opus al canapelei și îmi masează picioarele. Arată așa de bine. Cum de am pus mâna pe un bărbat atât de drăguț?

— Oarecum, îl tachinez eu. De fapt, sunt hotărâtă, zic și îi zâmbesc cu toată fața. Cred că o să-l schimb.

— Serios? mă întrebă emoționat.

— N-ai vrea? îl întreb.

— Glumești? spune el. Vreau să zic că nu e obligatoriu. Asta dacă tu crezi că e ceva jignitor sau... nu știu, dacă simți că-i o negare a numelui tău. Vreau să porți numele pe care ți-l dorești, continuă el. Dar dacă se întâmplă ca numele să fie al meu — se înroșește ușor —, atunci cu atât mai bine.

Arată prea sexy pentru un soț. Când te gândești la soți, ai în minte imaginea unor tipi grași, cu început de chelie, care duc gunoiul. Dar soțul meu e un bărbat sexy. E tânăr, înalt și puternic. Este perfect. Par o idioată, știu. Dar nu așa se presupune că ar trebui să fiu? Ca proaspăt căsătorită, n-ar trebui să-l văd prin niște ochelari cu lentile roz?

— Mă gândeam să-mi spun Elsie Porter Ross, adaug.

Se oprește pentru un minut din masatul picioarelor.

— Grozav, zice.

Râd.

— Ce ți se pare așa de grozav?

— Nu știi, răspunde masându-mi din nou picioarele. E probabil genul ăla de gândire de tip omul peșterilor. Îmi place pur și simplu ideea de a fi familia Ross. Domnul și doamna Ross.

— Îmi place! exclam eu. Domnul și doamna Ross. Sună bine.

— Ți-am zis eu.

— Bun, atunci așa rămâne. De cum primim certificatul de căsătorie, o să cer schimbarea numelui pe permisul auto sau pe ce documente e nevoie.

— Bravo, spune el și-și ia mâinile de pe mine. OK, Elsie Porter Ross, acum e rândul meu.

Îi prind picioarele între mâini. Rămânem o vreme tăcuți în timp ce îi masez absentă picioarele prin șosete. Mintea îmi zboară aiurea până ce, după un timp, îmi dau seama de un lucru: mi s-a făcut foame.

— Nu ți-e foame? îl întreb.

— În clipa asta?

— Nu știi de ce, dar am poftă de Fruity Pebbles.

— Dar n-avem cereale în casă? mă întrebă Ben.

— Ba da. Dar... am chef de Fruity Pebbles.

Avem într-adevăr în casă cereale pentru adulți, niște cutii maro cu fibre fortifiante.

— Bine, atunci hai să cumpărăm. Sunt sigur că la CVS e încă deschis și că au Fruity Pebbles. Sau, și mai bine, aș putea să dau eu o fugă.

— Nu! Nu vreau să te duci singur. Ar fi o dovadă prea mare de lene din partea mea.

— Așa e, dar ești soția mea și te iubesc și vreau să ai parte de tot ce-ți pofteste inima, zice el și dă să se ridice.

— Zău așa, nu e cazul să te iei după mine.

— Am plecat.

Iese pentru câteva clipe din încăpere și se întoarce încălțat și ținând de ghidon bicicleta.

— Mulțumesc, îi spun și mă întind pe canapea pe locul lăsat de el liber.

Ben îmi aruncă un zâmbet, deschide ușa și iese. Îl aud cum lasă jos cricul bicicletei și știu că va intra ca să-și ia rămas-bun.

— Te iubesc, Elsie Porter Ross, zice și se apleacă peste canapea ca să mă sărute. Poartă cască și mănuși de ciclist. Rânjește la mine. Tare îmi place cum sună, adaugă.

Zâmbesc larg:

— Și eu te iubesc. Mersi mult.

— Cu plăcere. Te iubesc! Mă întorc imediat.

Închide ușa în urma lui.

Mă întind pe spate și iau în mâini o carte, dar nu mă pot concentra. Deja îi simt lipsa. Trec douăzeci de minute și mă gândesc că ar fi cazul să se întoarcă, însă ușa rămâne închisă. Și nu se aude nimeni pășind pe scară.

După treizeci de minute îl sun pe telefonul mobil. Nu-mi răspunde. Mintea mea o ia razna în explorarea unor posibilități. Care de care mai deplasate și absurde. A cunoscut o altă femeie. S-a oprit la un club de striptease. Îl sun din nou și creierul meu începe să investigheze motive mai realiste pentru întârziere, motive raționale și cu atât mai înfricoșătoare. Sun iar și nu-mi răspunde, așa că mă ridic de pe canapea și ies din casă.

Nu știu la ce să mă aștept, dar mă uit în susul și în josul străzii, cu ochii după el. E o prostie din partea mea să mă gândesc că a pățit ceva? Chiar nu știu. Încerc să îmi păstrez cumpătul și-mi spun că e blocat undeva în trafic sau că a dat peste cine știe ce prieten vechi. Minutele se scurg tot mai încet. Par ore. Fiecare secundă care trece este insuportabilă.

Sirene.

Aud sirenele apropiindu-se. Le văd luminile clipind intermitent pe deasupra acoperișurilor de pe strada noastră. Sunetele acelea tânguitoare par să mă cheme. Îmi aud numele repetat în urletul lor: *El-sie, El-sie.*

Încep să alerg. Până la capătul străzii simt cât de rece este betonul sub tălpi. Pantalonii mei subțiri de trening nu sunt deloc pregătiți să

înfrunte vântul, dar continui să alerg până ce dau de sursa zgomotului și luminii.

Văd o ambulanță și o mașină de pompieri. Câteva mașini de poliție au blocat zona. Fug cât mă țin picioarele spre locul învălmășelii, apoi mă opresc. Cineva e urcat de paramedici pe o targă. Pe marginea drumului stă căzut într-o rână un camion mare pentru mutări de mobilier. Are geamurile sparte și e înconjurat de cioburi. Mă uit îndeaproape la camion și încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Atunci observ că în jur nu sunt numai cioburi. Strada e acoperită de mici fărâme de altceva. Mă apropiu și mai mult și văd una la picioarele mele. E o cereală Fruity Pebbles. Cercetez din priviri zona, în căutarea aceluia lucru pe care mă rog din suflet să nu-l văd, dar iată-l. Drept în fața mea — cum de nu am zărit-o până acum? — pe jumătate îngropată sub camion, stă bicicleta lui Ben. E îndoită și zdrobită.

Dintr-odată o liniște totală se așterne peste stradă. Sirenele nu mai vuiesc. Orașul se oprește în loc. Inima începe să-mi bată atât de tare, încât mă doare pieptul. Îmi simt sângele pulsând în creier. E așa de cald afară. Cum de s-a făcut atât de cald? Mă sufoc. Nu mai pot respira. Nu mai respir.

Alerg fără să-mi dau seama până la ușile ambulanței. Bat cu pumnii în ele. Sar, încercând să ajung la geam, poziționat prea sus. Și între timp tot ce aud e zgomotul cerealelor Fruity Pebbles zdrobite sub tălpile mele. Le fărâmițez de caldarâm cu fiecare săritură. Le macin într-un milion de bucățele.

Ambulanța se pune în mișcare. Oare el e acolo? Ben e înăuntru? Ce-i fac, îi dau primul ajutor? Oare e bine? Poate că l-au băgat acolo pentru că așa o cere protocolul, dar de fapt nu are nimic. Poate că nici nu e acolo, ci pe aici, pe undeva. Poate că în ambulanță se află șoferul camionului. Care probabil că e mort. Nu avea cum să supraviețuiască. Așa că Ben nu a pățit nimic, mai mult ca sigur. Pentru că în cazul unui accident, așa funcționează karma: tipul cel rău moare, iar cel bun scapă cu viață.

Mă răsucesc și mă uit împrejur, dar nu dau cu ochii de Ben. Încep să-i strig numele. Știu că e bine. Sunt convinsă de asta. Nu vreau decât ca totul să se termine. Nu vreau decât să-l văd cu o mică zgârietură pe față și să mi se spună că n-a pățit nimic și că se poate întoarce acasă. Hai acasă, Ben. Mi-am învățat lecția, de acum încolo n-o să te mai las să-mi faci favoruri prostești. Mi-am învățat lecția; haide să mergem acasă.

— *Ben!* strig în aerul nopții.

E atât de frig. Când s-a făcut așa de frig?

— *Ben!* strig din nou.

Mă simt de parcă aș alerga în cerc, până ce un polițist mă oprește.

— Doamnă, zice el și mă prinde de braț.

Eu continui să strig. Ben trebuie să mă audă. Trebuie să știe că sunt aici. Să știe că e timpul să se întoarcă acasă.

— Doamnă, repetă polițistul.

— *Ce-i?* îi urlu eu în față.

Îmi smulg brațul din strânsoarea lui și mă răsucesc pe călcâie. O iau la fugă spre ceea ce pare a fi o zonă interzisă. Știu că cei care au delimitat-o mă vor lăsa să trec. Vor înțelege că trebuie cu orice preț să îmi găsesc soțul.

Polițistul mă ajunge din urmă și mă prinde din nou de braț.

— Doamnă! îmi zice, de data asta pe un ton mai sever. Nu aveți voie să pătrundeți acolo.

Nu înțelege că acolo este exact locul unde *trebuie* să fiu?

— Trebuie să-mi găsesc soțul! îi răspund. Ar putea fi rănit. Asta e bicicleta lui. Trebuie să-l găsesc.

— Doamnă, soțul dumneavoastră a fost dus la spitalul Cedars-Sinai. Aveți cu ce să ajungeți acolo?

Mă holbez în ochii lui dar nu înțeleg ce-mi spune.

— Unde e? îl întreb.

Vreau să repete ce mi-a zis. Pentru că nu am înțeles.

— Soțul dumneavoastră e în drum spre Cedars-Sinai Medical Center, doamnă. În clipa asta îl duc la camera de urgență. Vreți să vă duc eu cu mașina?

Cum? Nu-i aici? Îmi spun. El era în ambulanță?

— E bine?

— Doamnă, nu știu ...

— *E bine?*

Polițistul mă privește cu atenție. Își scoate pălăria de pe cap și o așază peste piept. Cunosc semnificația gestului. L-am văzut în pragul caselor văduvelor de război, cu mobila lor de epocă. Ca la un semnal, încep să gâfâi violent.

— Trebuie să-l văd! strig printre lacrimi. Trebuie să-l văd! Trebuie să fiu lângă el!

Cad în genunchi în mijlocul drumului și cerealele se sfărâmă sub mine.

— E rănit? Trebuie să fiu lângă el. Spuneți-mi măcar dacă e în viață.

Polițistul mă privește cu un sentiment de milă și culpă. Nu am avut ocazia să văd până acum cele două sentimente simultan, însă sunt ușor de recunoscut.

— Îmi pare foarte rău, doamnă. Soțul dumneavoastră a ...

Nu se grăbește deloc polițistul; adrenalina nu curge prin el cu aceeași viteză ca în mine. Știe că n-are motive să se grăbească. Știe că el, cadavrul soțului meu, mai poate aștepta.

Nu-l las să-și termine propoziția. Știu ce va spune și nu-l cred. Nu vreau să-l cred. Țip la el și îl lovesc cu pumnii în piept. Este un tip uriaș, are probabil pe puțin un metru nouăzeci și trei înălțime, și mă domină cu statura lui. Mă simt ca o puștoaică. Dar asta nu mă oprește. Continui să dau din mâini și din picioare și să-l lovesc. Îmi vine să-l pocnesc peste față. Să-i trag un șut. Să-l fac să sufere așa cum sufăr eu.

— A murit în urma impactului. Îmi pare rău.

În clipa aceea mă prăbușesc la pământ. Totul începe să se învârtă cu mine. Îmi aud pulsul, dar nu mă pot concentra asupra a ceea ce îmi spune polițistul. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva. Întotdeauna am crezut că lucrurile rele li se întâmplă numai oamenilor aroganți. Nu celor ca mine, oameni care știu cât

de fragilă e viața, oameni care respectă autoritatea unei puteri mai înalte. Și totuși, iată că mi s-a întâmplat.

Corpul meu se calmează. Ochii mi se usucă. Fața îmi îngheață și privirea îmi cade pe o schelă și rămâne încremenită asupra ei. Îmi simt brațele amorțite. Nu mai știu dacă stau în picioare sau sunt așezată.

— Ce s-a întâmplat cu șoferul? îl întreb pe polițist pe un ton liniștit și calm.

— Poftim?

— Ce s-a întâmplat cu persoana care conducea camionul?

— A murit, doamnă.

— Bine, spun eu.

Vorbesc ca o sociopată. Polițistul încuviințează din cap, poate ca semn că va pretinde că nu m-a auzit rostind așa ceva, în timp ce eu mă pot preface că nu am dorit nicicând moartea cuiva. Dar nu vreau să-mi retrag vorbele.

Mă ia de braț și mă conduce spre scaunul din față al mașinii de poliție. Folosește sirena pentru a se deplasa în trafic și văd străzile Los Angelesului pe repede înainte. Niciodată nu mi s-au părut mai urâte.